

Sygnatura akt IV Ka 1014/22

1.

2.WYROK

2.1.W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2022 roku

4.Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1.Przewodniczący:	1.SSO Waldemar Majka
1.Protokolant:	1. Marta Synowiec

przy udziale Eligiusza Wnuka Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2022 roku

6.sprawy M. Ś.

7.córki S. i A. z domu A.

8.urodzonej (...) w W.

9.oskarżonej z art. 226§ 1 k.k. w zw. z art. 231a k.k.

10.na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

11.od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

12.z dnia 30 sierpnia 2022 roku, sygnatura akt III K 538/22

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 60 złotych opłaty za to postępowanie.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1014/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 30 sierpnia 2022 roku, sygnatura III K 538/22	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M. Ś.	Niekaralność oskarżonej Tryb życia oskarżonej i zachowanie po popełnieniu przypisanych czynów	Informacja z KRK Wyjaśnienia oskarżonej złożone na rozprawie odwoławczej	k.185 k.188
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

	Do dowodów przeprowadzonych w postępowaniu odwoławczym odniesiono się w części 3 niniejszego uzasadnienia.		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obraza przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 26§1 i 2 k.k. oskarżona nie działała w stanie wyższej konieczności, gdy tak w omawianej sprawie rzeczywiście było	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Wbrew twierdzeniom apelującego nie doszło do obrazy prawa materialnego poprzez niezastosowanie przez sąd I instancji art.26§1 i 2 kk, bowiem nie sposób przyjąć aby oskarżona działała w stanie wyższej konieczności.</p> <p>Zgodnie z art.26§1 kk nie popełnia przestępstwa, kto działa w celu uchylenia <u>bezpośredniego</u> niebezpieczeństwa grożącego jakimukolwiek dobru chronionemu prawem, <u>jeżeli</u> <u>niebezpieczeństwa</u> <u>nie można inaczej uniknąć</u>, a dobro poświęcone przedstawia wartość niższą od dobra ratowanego. Nie popełnia przestępstwa także ten, kto, ratując dobro chronione prawem w warunkach określonych w § 1, poświęca dobro, które nie przedstawia</p>		

wartości oczywiście
wyższej od dobra
ratowanego
(art.26§2 kk).

Przede wszystkim
godzi się zauważyć,
iż ani postawa, a
w tym wypowiedzi
pokrzywdzonego R.
S., który lokował
się w gronie
entuzjastów
szczepień ani też
podjęta uchwała
Rady Gminy W.
nie sprowadzały
bezpośredniego
niebezpieczeństwa
dla życia czy zdrowia
kogokolwiek, a
zatem nie
występował stan
bezpośredniości
zagrożenia, którego
wystąpienie jest
niezbędne aby w
ogóle mówić o
możliwości działania
w stanie wyższej
konieczności.
Znamię
bezpośredniości
niebezpieczeństwa
ma w ramach stanu
wyższej
konieczności
podobną treść do
niebezpieczeństwa
zamachu jako
znamienia obrony
koniecznej i oznacza,
że
niebezpieczeństwo
dla dobra
chronionego
prawem jest już
realne, tzn. że
zwłoka w podjęciu
działań

ratowniczych
mogłaby uczynić
takie działania
bezpiermiotowymi.
Bezpośredniość
niebezpieczeństwa
upoważniającego do
działania w stanie
wyższej
konieczności może
oznaczać także
nieuchronność
uszczerbku dla
dobra w przyszłości,
w wypadku
zaniechania
czynności
ratowniczych
(podzielając pogląd
prawny wyrażony
w wyroku Sądu
Najwyższego z dnia
30 maja 1973 r., III
KR 6/73, LEX nr
21565).

Tymczasem
Uchwała nr (...) **RADY MIEJSKIEJ**
(...) z dnia
29 kwietnia 2021
r. w sprawie
wprowadzenia
obowiązku szczepień
przeciwko
COVID-19 przez
mieszkańców Miasta
W. oraz inne osoby
wykonujące pracę
na terenie Miasta
W., co też i
zauważa skarżący,
została skutecznie
wyeliminowana z
obrotu prawnego na
mocy
rozstrzygnięcia
nadzorczego
Wojewody (...) **z dnia 18 maja**

2021 roku (...).
Wojewoda stwierdził w toku badania legalności uchwały, że została podjęta z istotnym naruszeniem art. 40 ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. 2020 r. poz. 713) i art. 41 ust. 1 w związku z art. 92 ust. 2 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 920), polegającym na ustanowieniu norm niespełniających kryteriów upoważniających do ich uregulowania w przepisach porządkowych.
Ponadto, Rada Miejska W. podjęła uchwałę z istotnym naruszeniem: - art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. b, art. 17 ust. 10 pkt 2 w związku z art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2020 r. poz. 1845) w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz. U. z 1997 r. Nr 78, poz. 483), polegającym na ustanowieniu

przepisów
niezgodnych z
regulacją ustawową.

O ile zatem
dyskusja na temat
obowiązku szczepień
i wyrażanie
społecznego
protestu z powodu
podjętej uchwały
miało uzasadnienie
po podjęciu opisanej
uchwały, o tyle po
jej wyeliminowaniu
z obrotu prawnego
protest taki nie
znajdował już
uzasadnienia. Nie
sposób też przyjąć
aby z powodu
podjętej uchwały
ktokolwiek
zmuszany był do
szczepień czy w
jakikolwiek inny
sposób naruszona
była wolność
człowieka, skoro nie
miała ona rygoru
natychmiastowej
wykonalności i
opisany w niej
„przymus” nie został
w istocie
zrealizowany.

Ponadto zarówno
oskarżona (jak i
każdy z
protestujących)
miała możliwość
skorzystania ze
środków prawnych
doprowadzających
do uchylecia
rzeczonej uchwały.
Zgodnie bowiem z
art. 101 ust.1 ustawy
z dnia 8 marca 1990

roku o samorządzie gminnym (Dz.U. 1990.32.191 ze zmianami) każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem, podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego. Oskarżona jednak z takiego legalnego trybu nie skorzystała kierując swój atak wynikający z niezadowolenia z podjętej uchwały wobec pokrzywdzonego, który przecież nie był autorem uchwały, a jedynie publicznie popierał pomysł aby szczepienia miały charakter obowiązkowy. Oczywiście oskarżona miała prawo do protestu i wyrażania niezadowolenia w życiu publicznym, co mieści się w szeroko rozumianej i konstytucyjnie gwarantowanej wolności, jednak prawa człowieka mają swoje ograniczenia i wolność każdego człowieka kończy się

tam gdzie zaczyna się naruszanie praw innych. Nie można też naruszać jakiegoś prawa dla obrony innego prawa, bowiem nie podlega to z zasady ochronie prawnej - oczywiście poza wyjątkowymi sytuacjami takimi jak choćby obrona konieczna czy stan wyższej konieczności, jednak oskarżona w stanie wyższej konieczności, o czym wspomniano powyżej, niewątpliwie nie działała a to ze względu na brak wystąpienia bezpośrednio zagrożenia dla życia czy zdrowia, jak też występowanie realnej możliwości skorzystania z opisanych powyżej środków prawnych, co nawet w wypadku subiektywnego poczucia niebezpieczeństwa dawało możliwość usunięcia go w inny legalny sposób.

Nie można zatem podzielić argumentacji apelującego wskazującego w uzasadnieniu apelacji, iż „z uwagi zaś na kontrowersyjne wypowiedzi Pana

R. S., który wielokrotnie publicznie wypowiadał się o zasadności wprowadzenia takiego przymusu (szczepień) dla wszystkich osób mieszkających i pracujących w W. zaistniała - zdaniem protestujących - potrzeba wyrażenia sprzeciwu wobec tychże działań. Przejawem tego typu czynu były omawiane w sprawie działania oskarżonej, a to publikacja pokrzywdzonego w ramach wizerunku osoby przebranej w mundur formacji niemieckiej SS z czasów II wojny światowej. Publikacja ta miała na celu - jak wyjaśniła oskarżona - niezwłoczne poinformowanie opinii publicznej o bardzo ważnej kwestii możliwości naruszenia praw prywatnych i publicznych oraz ryzyku zagrożenia dla życia i zdrowia mieszkańców W.. Publikacje pokrzywdzonej popularyzowały konieczność przeciwstawienia się

<p>działaniom Rady Miasta W.”.</p> <p>Abstrahując, już od tego że skarżący w swym wywodzie nazywa oskarżoną – „pokrzywdzoną”, co oddaje postawę i stanowisko oskarżonej w niniejszym postępowaniu, bowiem nie czuje się ona sprawcą czegokolwiek nagannego ale ma poczucie pokrzywdzenia, a wyrok sądu I instancji w jej ocenie to „przejęcie”, jednak wyrażanie sprzeciwu czy niezwłoczne informowanie opinii publicznej nie musiało prowadzić do naruszenia prawa i dóbr osobistych człowieka, a w efekcie popełniania przestępstw znieważenia pokrzywdzonego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p> <p>ewentualnie /z ostrożności</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

procesowej/ wnioś
o:

- zmianę
zaskarżonego
wyroku i
uniewinnienie
oskarżonej od
zarzucanych jej
czynów; ewentualnie

/z daleko posuniętej
ostrożności
procesowej/ wnioś
o:

- zmianę
zaskarżonego
wyroku i warunkowe
umorzenie
mniejszego
postępowania
karnego
wobec M. Ś. na
okres próby i
z zastosowaniem
przewidzianych
prawem
instytucji i środków
wg uznania Sądu
Odwoławczego
ewentualnie;

- zmianę
zaskarżonego
wyroku i
wymierzenie
oskarżonej w
miejsce kary
pozbawienia
wolności z
zastosowaniem
zawieszenia jej
wykonania na okres
próby kary
łagodniejszej

w postaci kary
grzywny w
rozmiarach wg

uznania Sądu Odwoławczego;				
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Brak powodów do ingerencji w treść wyroku wobec niestwierdzenia działania oskarżonej w stanie wyższej konieczności.				
3.2.	<p>obraza przepisów prawa materialnego, a to przepisu art. 66 § 1 kodeksu karnego przez bezzasadne przyjęcie, że czyn oskarżonej charakteryzuje się wysoką szkodliwością społeczną i stopień winy oskarżonej jest znaczny, gdy tak w rzeczonyj sprawie nie było i nie jest, co nastąpiło przez:</p> <p>a) brak uwzględnienia tego, że oskarżona, po dokonaniu czynów jej zarzuconych dobrowolnie usunęła w dniu 6 maja 2021 r. z portalu społecznościowego F. wizerunek pokrzywdzonego,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

ubranego w mundur nazistowskiej formacji SS, co powinno przemawiać za przyjęciem, że społeczna szkodliwość czynów dokonanych przez oskarżoną i stopień jej winy nie są znaczne i co powinno przemawiać na jej korzyść;

b) brak uwzględnienia przez Sąd, że pokrzywdzony jest osobą pełniącą funkcje publiczne, co musi przemawiać za uznaniem, że społeczna czynu nie jest znaczna, gdyż pokrzywdzony jako osoba pełniąca w/w funkcje musi liczyć się z możliwością publicznej krytyki, co nie znalazło odzwierciedlenia w zaskarżonym orzeczeniu;

c) brak uwzględnienia tego, że przyznanie się do winy i wyrażenie skruchy oraz osobiste przeproszenie pokrzywdzonego-w toku posiedzenia sądowego przez oskarżoną nie są okolicznościami wystarczająco

	<p>istotnymi aby zastosować wobec M. Ś. instytucję warunkowego umorzenia postępowania tym bardziej, że oskarżona nie była w przeszłości karana, posiada bardzo dobrą opinię w miejscu zamieszkania i miejscu pracy, wykonywała, dotychczas m.in. zawód nauczyciela, uczniowie oskarżonej wstawili się za nią wyrażając dobrą opinię (k. 126 i 122 akt sprawy), postawa oskarżonej, jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy tryb życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Formułowany zarzut nie jest trafny. Przede wszystkim warunkowe umorzenie postępowania nie</p>				

jest powinnością sądu, a zatem nie sposób mówić o uchybieniu o którym mowa w art.438§1a kpk nakazującym ingerencję w treść wyroku. Zgodnie z art.66§1 kk sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Postawa oskarżonej w toku postępowania wbrew oczywistemu wydzwiękowi dowodów stanowi okoliczność wyłączającą warunkowe umorzenie postępowania. Brak bowiem refleksyjnego

spojrzenia na własne postępowanie i krytycznego doń odniesienia się, co wskazuje na potrzebę ukarania oskarżonej celem kształtowania jej świadomości prawnej. Oskarżona mimo wpływu znacznego czasu od zdarzenia funkcjonuje nadal w poczuciu, że to ona jest pokrzywdzona działaniem wymiaru sprawiedliwości i tak naprawdę nie uczyniła niczego niestosownego. Jak oświadczyła na rozprawie „prezydent ma się dobrze”, a zatem nic złego w sumie się nie stało. Ponadto może przeprosić raz jeszcze pokrzywdzonego, bo tak czyni człowiek kulturalny jeśli ktoś czuje się urażonym, natomiast nie widzi potrzeby aby przeproszać z powodu poczucia, że uczyniła coś co narusza dobra osobiste człowieka.

Istotna z punktu widzenia oceny przesłanek warunkowego umorzenia postępowania pozostaje również powtarzalność zachowań

oskarżonej. O ile pierwsze z zachowań – publikacja wizerunku pokrzywdzonego w mundurze oficera SS i porównywanie go do doktora J. M. na portalu społecznościowym – to jak wskazuje oskarżona reakcja na podjęcie uchwały w sprawie obowiązku szczepień, o tyle rozwieszanie plakatów „w tymże nurcie” to działania podjęte przez oskarżoną po tym jak opisana powyżej uchwała została już wyeliminowana z obrotu prawnego po upływie niemal trzech miesięcy od popełnienia czynu pierwszego. Powstaje zatem pytanie co uzasadniało działanie oskarżonej w drugim wypadku? Na to pytanie zna odpowiedź zapewne oskarżona, jednak niewątpliwie nie był to przejaw społecznego protestu wobec treści uchwały rady miasta, bowiem taka uchwała już nie istniała. W świetle powyższego nie ma znaczenia, że oskarżona jak podnosi apelujący „po dokonaniu czynów jej

zarzuconych
dobrowolnie
usunęła w dniu
6 maja 2021
r. z portalu
społecznościowego
F. wizerunek
pokrzywdzonego,
ubranego w mundur
nazistowskiej
formacji SS, co
powinno
przemawiać za
przyjęciem, że
społeczna
szkodliwość czynów
dokonanych przez
oskarżoną i stopień
jej winy nie są
znaczące i co
powinno
przemawiać na jej
korzyść”. Usunięcie
wizerunku z portalu
F. miało miejsce
bowiem po
dokonaniu
pierwszego z
przypisanych
oskarżonej czynów,
a nie jak wskazuje
skarżący po
dokonaniu obu
czynów i nie
powstrzymało
oskarżonej przed
dokonaniem
kolejnego – sierpniu
2021 roku.

Swoistym
nieporozumieniem
pozostaje
twierdzenie zarzutu
apelacji, iż mamy do
czynienia z brakiem
uwzględnienia przez
Sąd, że
pokrzywdzony jest
osobą pełniącą

funkcje publiczne, co musi przemawiać za uznaniem, że szkodliwość społeczna czynu nie jest znaczna, gdyż pokrzywdzony jako osoba pełniąca w/w funkcje musi liczyć się z możliwością publicznej krytyki, co nie znalazło odzwierciedlenia w zaskarżonym orzeczeniu”. Trzeba bowiem odróżnić prawo do krytyki poczynań osób publicznych, które nie może być oczywiście kwestionowane, od naruszania dóbr osobistych czy znieważania kogokolwiek ze względu na poglądy które głosi, a to przecież stało się dziełem oskarżonej. Porównywanie kogokolwiek do J. M., który był panem życia i śmierci w obozie A.ma charakter znieważający nawet w odczuciu osób, które nie posiadają dogłębnej wiedzy historycznej. Oskarżona niewątpliwie wiedzę taką - jako osoba gruntownie wykształcona - posiada. Postawa oskarżonej ociera się o hipokryzję, ponieważ własne

prawa uważa za „istotniejsze od praw innych”. Działaniem swym, jak podnosi, zrealizowała swoje prawo do głoszenia poglądów i krytyki osoby sprawującej władzę samorządową, jednak swój atak skierowała na pokrzywdzonego nie z powodu tego, że coś uczynił co w jej ocenie stanowiłoby naruszenie prawa, ale dlatego że wyraził publicznie poglądy dla oskarżonej nieakceptowalne. Gdyby zatem działanie oskarżonej sprowadzało się jedynie do krytyki a nie znieważania z powodu głoszonych przez pokrzywdzonego poglądów do popełnienia przestępstw by nie doszło.

Ponadto tylko sprawca, co do którego sąd nabierze przekonania, że rozpoznawany czyn był odosobnionym incydem w jego życiu i można realnie zakładać, iż w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa, może skorzystać z

dobrodziejstwa
takiego umorzenia.
Sąd I instancji
takiego przekonania
nie nabrał, a
i sąd odwoławczy
podziela tę ocenę
skoro skarżący nie
przedstawił w
apelacji żadnych
merytorycznych
argumentów
prowadzących do
zmiany tej oceny.

Orzeczone kary nie
są karami rażąco
niewspółmiernie
surowymi biorąc
pod uwagę
odpowiedzialność w
ramach ciągu
przestępstw.

Warunkowe
zawieszenie
wykonania kary z
krótkim okresem
próby to adekwatna
reakcja na
zachowania
oskarżonej w
zestawieniu z jej
niekaralnością i
trybem życia
człowieka nie
wchodzącego w
konflikty z prawem.
Zaskarżony wyrok
uwzględnia zatem
podnoszone w
apelacji
okoliczności, iż
„oskarżona nie była
w przeszłości
karana, posiada
bardzo dobrą opinię
w miejscu
zamieszkania i
miejscu pracy,
wykonywała,

<p>dotychczas m.in. zawód nauczyciela, uczniowie oskarżonej wstawili się za nią wyrażając dobrą opinie (k. 126 i 122 akt sprawy).”</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p> <p>ewentualnie /z ostrożności procesowej/ wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów; ewentualnie /z daleko posuniętej ostrożności procesowej/ wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie mniejszego postępowania karnego wobec M. Ś. na okres próby i z zastosowaniem przewidzianych prawem instytucji i środków wg uznania Sądu</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>Odwoławczego ewentualnie;</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonej w miejsce kary pozbawienia wolności z zastosowaniem jej wykonania na okres próby kary łagodniejszej</p> <p>w postaci kary grzywny w rozmiarach wg uznania Sądu Odwoławczego;</p>				
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Brak podstaw do uchylenia bądź zmiany trafnego orzeczenia.</p>				
<p>3.3.</p>	<p>rażąca niewspółmierność / surowość/ kary (na zasadzie art. 427 § 1 i 2 w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k.) wyrażającą się w nieuzasadnionym i nieadekwatnym wymierzeniu oskarżonej kary aż 3 miesięcy pozbawienia wolności w sytuacji, gdy mając na</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

	<p>uwadze przedmiotowo-podmiotowe okoliczności sprawy, jak i właściwości i warunki osobiste oskarżonej, jest to kara nieadekwatna i zbyt surowa, a Sąd nie zastosował wobec M. Ś. instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego w tej sprawie, tym bardziej, że aktualnie zachodzi obecnie wobec oskarżonej pozytywna prognoza kryminogenna, a ewentualne wymierzenie jej tylko kary grzywny byłoby karą adekwatną i słuszną w niniejszej sprawie.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Z przyczyn wskazanych w części 3.2. niniejszego uzasadnienia.</p> <p>W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 k.p.k.,</p>				

występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych.

Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą (zasłużoną).

Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że występuje wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad

<p>uksztalowanych przez orzecznictwo.</p> <p>Sąd odwoławczy w orzeczeniu o karze odnośnie oskarżonej nie dopatrył się surowości kary ani też rażącej niewspółmierności tejże kary.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji;</p> <p>ewentualnie /z ostrożności procesowej/ wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów; ewentualnie /z daleko posuniętej ostrożności procesowej/ wniósł o:</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie mniejszego postępowania karnego wobec M. Ś. na okres próby i z zastosowaniem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

<p>przewidzianych prawem instytucji i środków w/w uznania Sądu Odwoławczego ewentualnie;</p> <p>- zmianę zaskarżonego wyroku i wymiarzenie oskarżonej w miejsce kary pozbawienia wolności z zastosowaniem zawieszenia jej wykonania na okres próby kary łagodniejszej w postaci kary grzywny w rozmiarach w/w uznania Sądu Odwoławczego</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			
<p>4.1.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>			

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocywyrok Sądu
Rejonowego w
Wałbrzychu z 30
sierpnia 2022 roku,
sygnatura III K
538/22Zwięźle o powodach
utrzymania w mocyBezzasadność
apelacji.**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres
zmianyZwięźle o powodach
zmiany**1.9. Uchylenie
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania i wskazania co do			

dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art.8 i art.2 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono jej opłatę w kwocie 60 złotych.	
	7. PODPIS	
	SSO Waldemar Majka	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z 30 sierpnia 2022 roku, sygnatura III K 538/22		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		

#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<i>0.1.1.4. Wnioski</i>			
#	uchylenie	#	zmiana